

УНИВЕРЗИТЕТ „ГОЦЕ ДЕЛЧЕВ“ - ШТИП
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

UDC80 (82)

ISSN 1857-7059

ГОДИШЕН ЗБОРНИК

2017

YEARBOOK

2017

ГОДИНА 8
БРОЈ 9

VOLUME VIII
NO 9

GOCE DELCEV UNIVERSITY - STIP
FACULTY OF PHILOLOGY

УНИВЕРЗИТЕТ „ГОЦЕ ДЕЛЧЕВ“ – ШТИП
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

ГОДИШЕН ЗБОРНИК
2017
YEARBOOK

ГОДИНА 8
БР. 9

VOLUME VIII
NO 9

GOCE DELCEV UNIVERSITY – STIP
FACULTY OF PHILOLOGY

ГОДИШЕН ЗБОРНИК ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

За издавачот:

доц. д-р Драгана Кузмановска

Издавачки совет

проф. д-р Блажо Боев

проф. д-р Лилјана Колева-Гудева

проф. д-р Виолета Димова

доц. д-р Драгана Кузмановска

проф. д-р Луси Караниколова -Чочоровска

проф. д-р Светлана Јакимовска

доц. д-р Ева Горѓиевска

Редакциски одбор

- проф. д-р Ралф Хајмрат – Универзитет од Малта, Малта
проф. д-р Нецати Демир – Универзитет од Гази, Турција
проф. д-р Ридван Цанин – Универзитет од Едрене, Турција
проф. д-р Стана Смиљковиќ – Универзитет од Ниш, Србија
проф. д-р Тан Ван Тон Та – Универзитет Париз Ест, Франција
проф. д-р Карин Руке Бритен – Универзитет Париз 7 - Дени Дидро, Франција
проф. д-р Роналд Шејфер – Универзитет од Пенсилванија, САД
проф. д-р Кристина Кона – Хеленски Американски Универзитет, Грција
проф. д-р Златко Крамариќ – Универзитет Јосип Јурај Штросмаер, Хрватска
проф. д-р Борјана Просев-Оливер – Универзитет во Загреб, Хрватска
проф. д-р Татјана Гуришиќ-Беканович – Универзитет на Црна Гора, Црна Гора
проф. д-р Рајка Глушица – Универзитет на Црна Гора, Црна Гора
доц. д-р Марија Тодорова – Баптистички Универзитет од Хонг Конг, Кина
доц. д-р Зоран Поповски – Институт за образование на Хонг Конг, Кина
проф. д-р Елена Андонова – Универзитет „Неофит Рилски“, Бугарија
м-р Диана Мистреану – Универзитет од Луксембург, Луксембург
проф. д-р Сузана Буракова – Универзитет „Павол Јозев Сафарик“, Словачка
доц. д-р Наташа Поповиќ – Универзитет во Нови Сад, Србија
проф. д-р Светлана Јакимовска, доц. д-р Марија Кукубајска, проф. д-р Луси Караниколова-Чочоровска, доц. д-р Ева Горѓиевска, проф. д-р Махмут Челик,
проф. д-р Јованка Денкова, доц. д-р Даринка Маролова, лектор д-р Весна Коцева, виш лектор м-р Снежана Кирова, лектор м-р Наталија Поп-Зариева, лектор м-р Надица Негриевска, лектор м-р Марија Крстева

Главен уредник

проф. д-р Светлана Јакимовска

Одговорен уредник

доц. д-р Ева Горѓиевска

Јазично уредување

Даница Гавриловска-Атанасовска
(македонски јазик)

лектор м-р Биљана Петковска, лектор м-р
Крсте Илиев, лектор м-р Драган Донеv
(англиски јазик)

Техничко уредување

Славе Димитров, Благој Михов

Редакција и администрација

Универзитет „Гоце Делчев“ - Штип
Филолошки факултет
ул. „Крсте Мисирков“ 10-А
п. факс 201, 2000 Штип
Р. Македонија

YEARBOOK FACULTY OF PHILOLOGY

For the publisher:

Ass. Prof. Dragana Kuzmanovska, PhD

Editorial board

Prof. Blazo Boev, PhD

Prof. Liljana Koleva-Gudeva, PhD

Prof. Violeta Dimova, PhD

Ass. Prof. Dragana Kuzmanovska, PhD

Prof. Lusi Karanikolova-Cocorovska, PhD

Prof. Svetlana Jakimovska, PhD

Ass. Prof. Eva Gjorgjievska

Editorial staff

Prof. Ralf Heimrath, PhD— University of Malta, Malta

Prof. Necati Demir, PhD— University of Gazi, Turkey

Prof. Ridvan Canim, PhD— University of Edrene, Turkey

Prof. Stana Smiljkovic, PhD— University of Nis, Serbia

Prof. Thanh-Vân Ton-That, PhD— University Paris Est, France

Prof. Karine Rouquet-Brutin PhD— University Paris 7 – Denis Diderot, France

Prof. Ronald Shafer— University of Pennsylvania, USA

Prof. Christina Kkona, PhD— Hellenic American University, Greece

Prof. Zlatko Kramaric, PhD— University Josip Juraj Strosmaer, Croatia

Prof. Borjana Prosev – Oliver, PhD— University of Zagreb, Croatia

Prof. Tatjana Gurisik- Bekanovic, PhD— University of Montenegro, Montenegro

Prof. Rajka Glusica, PhD— University of Montenegro, Montenegro

Ass. Prof. Marija Todorova, PhD— Baptist University of Hong Kong, China

Ass. Prof. Zoran Popovski, PhD— Institute of education, Hong Kong, China

Prof. Elena Andonova, PhD— University Neofilt Rilski, Bulgaria

Diana Mistreanu, MA— University of Luxemburg, Luxemburg

Prof. Zuzana Barakova, PhD— University Pavol Joseph Safarik, Slovakia

Ass. Prof. Natasa Popovik, PhD— University of Novi Sad, Serbia

Prof. Svetlana Jakimovska, PhD, Ass. Prof. Marija Kukubajska, PhD, Prof. Lusi Karanikolova-Cocorovska, PhD, Ass. Prof. Eva Gjorgjievska, PhD, Prof. Mahmut Celik, PhD, Prof. Jovanka Denkova, PhD, Ass. Prof. Darinka Marolova, PhD, lecturer Vesna Koceva, PhD, lecturer Snezana Kirova, MA, lecturer Natalija Pop-Zarieva, MA, lecturer Nadica Negrievska, MA, lecturer Marija Krsteva, MA

Editor in chief

Prof. Svetlana Jakimovska, PhD

Managing editor

Ass. Prof. Eva Gjorgjievska, PhD

Language editor

Danica Gavrilovska-Atanasova

(Macedonian language)

lecturer Biljana Petkovska, lecturer Krste

Iliev, lecturer Dragan Donev

(English language)

Technical editor

Slave Dimitrov, Blagoj Mihov

Address of editorial office

Goce Delchev University

Faculty of Philology

Krste Misirkov b.b., PO box 201

2000 Stip, Republic of Macedonia

СОДРЖИНА CONTENTS

Јазик

- Даринка Маролова, Билјана Горгиева**
МЕТАФОРИТЕ ВО РОМАНОТ „ЦРНО СЕМЕ“ ОД ТАШКО ГЕОРГИЕВСКИ
И НИВНИОТ ПРЕВОД НА ГЕРМАНСКИ ЈАЗИК 9
- Валентина Милошевиќ-Симоновска**
БОРБАТА ПРОТИВ ЈАЗИКОТ НА МАЛЏИНСТВАТА ВО
СФЕРАТА НА ОБРАЗОВАНИЕТО ВО ВРЕМЕТО НА
ФАШИЗМОТ ВО ИТАЛИЈА 19
- Даринка Маролова, Драгана Кузмановска**
ТОПОНИМИТЕ ВО КНИЖЕВНИОТ ПРЕВОД
(ГЕРМАНСКИ-МАКЕДОНСКИ) 27

Книжевност

- Ева Ѓорѓиевска**
АСПЕКТИТЕ НА ВРЕМЕТО ВО ДРАМСКИОТ ТЕКСТ „НИЧИЈА ЗЕМЈА“
НА ХАРОЛД ПИНТЕР 35

Методика

- Весна Коцева, Марија Тодорова**
ДИСТИНКЦИЈА И ПОВРЗАНОСТ ПОМЕЃУ ЕКСПЛИЦИТНОТО И
ИМПЛИЦИТНОТО ЗНАЕЊЕ НА СТРАНСКИОТ ЈАЗИК 45
- Весна Коцева**
ТЕОРИЈАТА НА ОБРАБОТКА НА ИНПУТ НА
ВАН ПАТЕН 53
- Марија Тодорова**
ИНТЕГРИРАНО УЧЕЊЕ НА СОДРЖИНА И НА ЈАЗИК (CLIL) 63
- Весна Продановска-Попоска**
ПРЕГЛЕД НА КОМУНИКАТИВНИОТ ПРИСТАП ПРИ ИЗУЧУВАЊЕТО НА
СТРАНСКИ ЈАЗИК СО ОСВРТ КОН ВЕШТИНАТА ЗБОРУВАЊЕ 71

Култура

- Ана Velinova**
RE-DEFINING COMMUNICATION IN CONTEMPORARY MUSEUMS 81
- Ана Велинова, Ева Ѓорѓиевска**
МУЗЕЈ И СТРУКТУРА – ОД ЛИНЕАРЕН ДО ЦЕНТРАЛЕН ПРОСТОР 87

ПРЕГЛЕД НА КОМУНИКАТИВНИОТ ПРИСТАП ПРИ ИЗУЧУВАЊЕТО НА СТРАНСКИ ЈАЗИК СО ОСВРТ КОН ВЕШТИНАТА ЗБОРУВАЊЕ

Весна Продановска-Попоска¹

¹ Факултет за биотехнички науки, ул. „Партизанска“ бб
Битола, Македонија
vesna.prodanovska@uklo.edu.mk

Апстракт

Изучувањето на странски јазик е сложен процес кој бара стекнување на вештини при што изучувачот станува компетентен да го користи истиот во бројни и разновидни ситуации. Комуникативното изучување на странски јазик се разбира како една целина на начела за тоа зошто се изучува странски јазик, на кој начин, кои видови на активности се сметаат за полезни за изучувањето како и улогата на наставниот и ученикот за време на процесот. Зборувањето е вештина која е прва на допир со странскиот јазик и се смета дека е најчеста активност во поглед на останатите компоненти при изучувањето на странски јазик. Во овој труд се прикажува еден осврт на комуникативниот пристап не само кон општите карактеристики при совладувањето на странски јазик, туку и во поглед на стекнување на вештината зборување.

Клучни зборови: *изучување на странски јазик, вештини, комуникативна компетенција, вештина-зборување*

Abstract

Foreign language learning is a complex process that requires acquisition of skills in which the learner becomes competent to use it in numerous and diverse situations. Communicative study of a foreign language is understood as a whole of principles explaining the reason why foreign language is taught, which types of activities are considered useful for studying, as well as the role of the teacher and the student during the process. Speaking is a skill that appears initially within the foreign language learning and is considered to be the most common activity in terms of other components in learning a foreign language. This paper presents an overview of the communicative approach not only to the general characteristics of mastering a foreign language, but also in terms of acquiring the skill of speaking.

Keywords: *foreign language learning, skills, communicative competence, speaking-skill*

1. Комуникативниот приод при изучувањето на странски јазик

Комуникативното изучување на странски јазик може да се разбере како целина од принципи чијашто цел е да се изучува јазикот, начинот на кој учениците го совладуваат, видот на активностите на час кои влијаат на изучувањето и улогата на наставниот и ученикот на час [1].

Потеклото на овој вид изучување се наоѓа во промените на британскиот начин на изучување странски јазик кој датира од крајот на 60-тите години на минатиот век. Во 1971 година група експерти започнале да ја проучуваат можноста за разработување на јазични курсеви од единица-кредит системот, каде што во истиот тој систем задачите се разделуваат на „делови или единици и секој/ја од нив одговара на едена компонента на потребите на ученикот, што е системски поврзано со сите останати делови [2].

Експертите од истата група ги користеле проучувањата на потребите на јазиците кои се изучуваат во Европа. Во еден специјален претходен документ, подготвен од британскиот лингвист Д. А. Вилкинс [3], се предлага функционално или комуникативно дефинирање на јазикот, кое може да послужи како основа за подготовка на комуникативни наставни програми при изучувањето на странски јазик. Придонесот на Вилкинс беше анализата на комуникативните значења коишто ученикот е должен да ги разбере и да ги покаже. Наместо да се опишува моменталната состојба на јазикот низ традиционалните концепти за граматиката и лексиката, Вилкинс се обидел да ги докаже системите на значењата кои се наоѓаат зад комуникативната употреба на јазикот.

Работата на Европскиот совет, написите на Викинс, Видоусон, Кандлин, Брумфит и Џонсон, како и многу останати британски лингвисти кои работеле на теоретската основа на комуникативниот или функционалниот приод за изучување на јазиците, брзата употреба на овие идеи од автори на учебници, исто така и брзото прифаќање на овие нови начела од британските експерти од областа на изучувањето на странските јазици, центрите за развивање на наставна програма итн., сето тоа се однесува на поимот што се нарекува *комуникативен приод* (што всушност значи изучување на јазикот на комуникативен начин). Иако движењето започнува во голема мера како британска иновација, која се фокусира на алтернативните концепти на наставната програма, од средината на 1970 г. интересот за комуникативниот приод се зголемува.

Американските и британските приврзаници во денешно време го согледуваат овој начин како приод (а не метод) чијашто цел е:

А. Да се направи комуникативната компетенција цел во изучувањето на странските јазици;

В. Да се подготват процедури за изучување на четирите јазични вештини кои ја земаат предвид и заемната зависност на јазикот и комуникацијата.

Хават [4] направил разлика помеѓу „силната“ и „слабата“ верзија на комуникативниот начин на изучување на странските јазици: „Во извесна смисла има ‘силна’ и ‘слаба’ верзија на овој приод. *Слабата* којашто преминала повеќе или помалку во стандардта пракса во последните 10 години го нагласува значењето на располагањето со можноста да се користи англискиот јазик за комуникативни цели и особено се обидува да ги интегрира овие активности во пошироката наставна програма за странските јазици. *Силната* верзија на ваквото изучување, од друга страна, го зајакнува тврдењето дека јазикот се стекнува преку комуникација, така што не станува само збор за активирање на постоечкото инертно познавање на јазикот и стимулирање на развојот на јазичниот систем. Ако првата може да се

опише како 'учење како да се користи англискиот', втората се однесува на 'користење на англискиот за да се научи'."

За Чомски [5] фокусот на лингвистичката теорија е да се окарактеризираат апстрактните способности кои говорниците ги поседуваат и им дозволуваат да креираат граматички правилни реченици на дадениот јазик. Хајмс [6] изјавил дека таквиот аспект на теоријата на јазикот е стерилен и е неопходно теоријата на јазикот да се разгледа како дел од една обоштена теорија, вклучувајќи ги комуникацијата и културата. Теоријата на комуникативната компетенција според Хајмс е дефиниција за она што говорникот треба да го знае за да биде комуникациски адекватен и умесен во една средина во која се зборува на тој јазик. Според Хајмс, односно во врска со неговиот аспект на комуникативната компетенција, истата таа вклучува знаење и можност да се користи јазикот во однос на:

1. Дали (и до кој степен) нешто е формално изводливо?
2. Дали (и до кој степен) нешто е изводливо преку достапните средства за неговото исполнување?
3. Дали (и до кој степен) нешто е соодветно во однос на контекстот во кој се користи и оценува?
4. Дали (и до кој степен) нешто е направено, поточно исполнето и каква е последицата од таквото исполнување?

Теоријата за комуникативната компетенција, како што вклучува и познавањето на јазикот, предлага многу поцелосен поглед отколку аспектите за компетентност на Чомски, кој главно се занимава со апстрактните граматички поими.

Една друга теорија на јазикот на комуникацијата во полза на комуникативниот приод е функционалното објаснување за употребата на јазикот според Холидеј.

„Лингвистиката... се занимава... со описот на јазичните дејствија или текстови така што само преку изучување на јазикот се употребуваат сите функции на јазикот, и според тоа сите компоненти кои се значајни се доведуваат во фокус“ [7].

Приврзаниците на комуникативниот начин на изучување на јазикот го разбираат совладувањето на јазикот кој се изучува како стекнување на јазични средства со кои се исполнуваат различни видови функции.

2. Улогата на наставникот и ученикот од аспект на комуникативниот начин на изучување на странски јазик

Според Ричардс [1], комуникативниот начин на изучување странски јазик вклучува нови улоги и за наставникот и за ученикот. Учениците во овој случај треба да учествуваат во процесот кој се базира повеќе како на групен отколку индивидуален пристап кон изучувањето. Тие треба да се чувствуваат пријатно кога ги слушаат соучениците во групната работа или пак во задачите каде што се поделени во парови, наместо да се потпираат на наставникот како модел. Се очекува дека учениците треба да преземат одговорност до голем степен за своето совладување/учење, а наставникот да има улога на посредник и набљудувач, како и советник, коешто вклучува и поразличен аспект кон грешките и нивното коригирање. Брин и Кандлин [8] на следниот начин ги опишуваат улогите на наставникот во однос на комуникативниот начин на изучување странски јазик:

„Наставникот има две основни улоги. Првата е да го олесни процесот на комуникација меѓу сите учесници на часот и тоа при исполнување на

различни активности. Втората улога е да се однесува како независен учесник во рамките на групата во која се предава/ учи. Втората улога е тесно поврзана со целите на првата улога, а исто така и произлегува како нејзин резултат. Овие улоги налагаат збир на второстепени улоги за наставникот: прво како организатор на наставни ресурси, сметајќи се и себеси за ресурс; второ како раководител во рамките на процедурите и активностите на час... и една трета улога на наставникот е дека тој станува истражувач и изучувач што, всушност, треба најмногу да придонесе во однос на карактерот на изучувањето и користењето на организациските можности“.

2.1. Приказ на основните принципи на комуникативниот приод и неговата употреба

Во табелата подолу се дадени основните принципи на комуникативниот приод и неговата употреба во наставниот процес.

Принцип	Употреба
Се користат автентични материјали	Наставникот користи написи од весници, огласи за работа, метеоролошки прогнози, менија, каталози...
Една функција може да има повеќе различни форми	Студентите можат да комуницираат за дадена цел на повеќе начини
Учениците треба да научат да бидат сплотени и да се согласуваат	Наставникот употребува активности, како реченици со погрешен распоред или неточни реченици
Учениците треба да имаат можност да ги изразуваат своите ставови	Игрите се од полза, бидејќи се активности во кои учениците треба да комуницираат и да добиваат повратен одговор (дали слушателот/ читателот разбира?...)
Грешките се толерираат до одреден степен	Соучениците и наставникот ги игнорираат грешките

Насочување на соработка меѓу учениците: можност да се дебатира за значењето на дадени зборови, поими...	Наставникот користи приказни од стрипови: учениците работат заедно за да можат да ја погодат или претскажат наредната слика
Социјалниот контекст на комуникативниот приод е од суштествено значење	Наставникот користи игра со менување на улоги
Да се совлада соодветно користење на јазичните форми	Наставникот објаснува која е улогата на учениците или ја објаснува конкретната ситуација во која тие се наоѓаат и како сето тоа влијае врз комуникацијата: наставникот ги насочува учениците да развиваат вештини за самостојно учење
Наставникот се однесува како консултант/ посредник	Наставникот се движи меѓу групите, дава совети и одговара на прашања: наставникот соработува со учениците во однос на нивниот избор на цели, содржини и процеси
Говорителите имаат избор во комуникацијата, односно ШТО и КАКО да го кажат	Учениците и наставниците предложуваат алтернативни форми кои можат да се користат
На учениците треба да им биде дадена можност да разработат стратегии за толкувањето на јазикот кој активно се користи од изворните говорници	За домашна работа учениците треба да слушаат дебата на радио или да следат на телевизија

* Adapted from *Techniques and Principles in Language Teaching*, 2nd ed., Diane Larsen-Freeman, Oxford University Press, 2000; and *Partnership in Learning: Teaching ESL to Adults*, Julia Robinson and Mary Selman, Oxford University Press, 1986.

2.2. Комуникативниот приод, зборувањето како вештина и правилниот изговор

Односот на комуникативниот приод кон улогата на изговорот при изучувањето на странски јазик се развивал низ годините. Во почетокот на утврдувањето на овој приод повеќето од спомнатите техники и материјални за настава т.е. совладување на вештината зборување и правилен изговор се отфрлуваат заради теоретските и практичните несообразности и се сметаат како несоодветни за изучувањето на странскиот јазик како комуникација. Повлијаени од различните пристапи и материјали базирани на дискурс, користени за да се научи јазикот на комуникативен начин, авторите на учебниците и наставниците почнуваат да бараат посоодветен начин за изучување на правилниот изговор а со тоа и вештината зборување. Тие решаваат дека насочувањето на поголем дел од енергијата за да се изучуваат функциите на јазикот (т.е. ритам, акцент и интонација) во контекстот на дискурсот е оптимален начин за организирање на краткотраен курс исклучиво сконцентриран на правилен изговор т.е. вештина зборување за учениците по англиски јазик. Мекнарни и Менделсон [9] го истакнуваат тој став многу јасно:

„... краткотрајниот курс по правилен изговор треба да се фокусира на прво место врз супрасегментните карактеристики, бидејќи тие имаат најголемо влијание врз разбирливоста на англискиот кај оние кои го изучуваат. Ние откривме дека давајќи приоритет на супрасегментите аспекти на англискиот не само што ја подобрува разбирливоста, но исто така е и помалку разочарувачки за нив, бидејќи за кратко време може да се постигне поголема промена“.

Во денешно време се гледаат знаци на оддалечување на дебатата „сегментни/супрасегментни“ аспекти кон еден поурамнотежен пристап. Ваквиот аспект покажува дека неспособноста да се разграничат звуци кои имаат висока функционална тежина (како /i/ во зборот “list” и /i:/ во зборот “least”), како и неумешноста да се разграничат интонацијата и разликите во акцентот, можат да имаат негативен ефект врз усната комуникација и способноста за слушање и разбирање на учениците. Така што наставната програма за изговор која се користи денес има за цел да ги определи најважните аспекти на погореспомнатите карактеристики и да ги интегрира на соодветен начин во наставата кои би одговарале на нивоата на секоја група на ученици.

Како дополнување кон сегментите и супрасегментите карактеристики на англискиот јазик доаѓа и прашањето на карактеристиката на гласот т.е. секој јазик има некои стереотипни карактеристики како висина на звукот, типови на самогласки (отворени, затворени), неутрална позиција на јазикот и степенот на мускулната активност, кои придонесуваат за општиот квалитет на изговорот, а со тоа и на зборувањето т.е. текот на целата комуникација.

3. Заклучок

Целта на совладувањето на вештината зборување, а преку тоа и подобрувањето на изговорот, не значи дека учениците треба да звучат како изворни говорници на странскиот јазик кој го изучуваат. Ваквото ниво може да се постигне, се разбира, само во ретки исклучителни случаи кај особено талентирани или мотивирани ученици, но сепак како за цел се смета дека е

нереалистична. Поскромно и пореалистично би било да им се даде можност на учениците да го надминат нивото-праг, така што нивниот изговор нема да ги одвлекува од способноста да комуницираат. Штом се определи нивото на разбирлив или прифатлив изговор, една од неопходните компоненти за успешна комуникација, следно што доаѓа е прашањето со какви методски средства наставниците можат да го подобрат зборувањето како вештина, а со тоа и правилниот изговор на „неразбирливите“ говорници на англиски јазик, така што тие би станале „разбирливи/ прифатливи“. Сето ова е прашање во склоп на комуникативниот начин на изучување странски јазик, при што приврзаниците за овој приод не се изјасниле на соодветен начин за наставата по правилен изговор (што е неизоставен дел од вештината зборување), ниту пак разработиле пакет стратегии за истото прашање. Изговорот е почетен и клучен аспект во развојот на зборувањето како вештина. Како што признава Барнс [10] „... и покрај малите несоодветности во лексиката и граматиката, учениците се повеќе склони да комуницираат ефикасно кога имаат добар изговор и интонација“.

Користена литература

1. Richards, J.C. 2006, *Communicative Language Teaching Today*. Cambridge University Press. pp.2-6
2. Van Ek, J., and L. G. Alexander., 1980, *Threshold Level English*. Oxford: Pergamon, pp.6
3. Wilkins, D., 1972, *Grammatical, situational and notional syllabuses*. In *Association Internationale de Linguistique Appliquée* (Ed.). Proceedings of the 3rd International Congress of Applied Linguistics. Heidelberg: Julius Groose Verlag. Reprinted in Brumfit & Johnson (eds.) (1979). pp. 82-90.
4. Howatt, R.A., 1984, *History of English Language Teaching*. Oxford: Oxford University Press. Pp. 279
5. Chomsky, N. , 1965, *Aspects of the Theory of Syntax*. Cambridge: M.I.T. Press
6. Hymes, D. H. , 1966, “*Two types of linguistic relativity*”. In Bright, W. *Sociolinguistics*. The Hague: Mouton. pp. 114–158.
7. Halliday, M. A. K. . 1970, *Language Structure and Language Function In J Lyons* (ed.), *New Horizons in Linguistics*, Harmondsworth Penguin pp. 140-65
8. Breen, M., & Candlin, C. N. ,1980. *The essentials of a communicative curriculum in language teaching*. Applied Linguistics. Pp.99
9. Mc Nerney, M., & Mendelsohn, D. 1992, *Suprasegmentals in the pronunciation class: Setting priorities*. In P. Avery & S. Ehrlich (Eds.), *Teaching American English pronunciation* Oxford: Oxford University Press. pp.185-196
10. Burns, A. , 2003. *Clearly speaking: pronunciation in action for teachers*. National Center for English Language Teaching and Research, Macquaire University, Sydney NSW 2109. Pp.5